

L'error d'Obiols

Un debat parlamentari mal plantejat

¿Què queda després de dos dies de debat? ¿Què queda després de la polseguera aixecada per paraules agressives i insinuacions a vegades malèvols? Perquè, certament, en el debat celebrat al Parlament de Catalunya sobre l'orientació política

Oriol DOMINGO

exemple, tenia carisma. Felipe té el seu carisma. Pujol, també. Obiols ha de compensar les seves limitacions i ho fa per la via de l'agressivitat.

Aquest va ser el seu error en el debat celebrat al Parlament de Catalunya: utilitzar l'agressivitat; Obiols s'equivocà d'estratègia. L'actual màxim diri-

Pujol vol remarcar les contradiccions socialistes

general del Consell Executiu hi hagué agressivitat, encara que fos limitada al duel que Raimon Obiols pogué establir amb Jordi Pujol.

El dirigent del PSC-PSOE tenia ben pensada l'estratègia. El seu doble objectiu era presentar-se com l'indiscutible cap de l'oposició i líder de l'esquerra i, alhora, com l'alternativa al president Pujol. Però hi ha qui pensa que s'equivoca d'estratègia. Obiols és un home ben plantat, però té un posat trist, massa trist. Li manca carisma. Suárez, per

gent socialista català no tingué en compte que Pujol es creix notablement quan troba entrebancs al seu camí. Així fou. El president posà de relleu les contradiccions internes de la política socialista. Els atribuï la responsabilitat de la frenada en el procés autonòmic. I Obiols, que havia començat atacant, hagué de defensar-se. Reconegué que a l'estat espanyol, mani qui mani a Madrid, hi ha hagut històricament, i encara hi ha ara, una forta tendència centralista i antiautonòmica. Fins i tot reconegué

Raimon Obiols, calmat en privat, també sap ser irascible

/ Ardiu

que dins mateix del PSOE hi ha gent jacobina i que no comprèn el fet nacional català. Malgrat tot, el dirigent del PSC-PSOE justificà l'entesa del seu partit amb el PSOE a la resta d'Espanya com l'única via que pot fer viable un dia el definitiu avenç autonòmic.

Aquest reconeixement de Raimon Obiols, fet d'una manera pública en la solemnitat d'una sessió plenària del parlament català, pot ser qualificat com una sorpresa i, en tot cas, com un dels punts més destacables del debat parlamentari. És bo que els socialistes catalans reconeixin les seves contradiccions internes. Ara caldria que fessin un pas més. Caldria que no tinguessin tanta por a Felipe González, Alfonso Guerra i als alts caps del PSOE. Caldria que exercessin de socialistes i de catalans. I sortirien guanyant més així que no pas recorrent a l'agressivitat.

Fins ara, els ciutadans i els observadors que, posant el dit a la nafra, criticaven els socialistes catalans per les contradiccions internes i per la seva dimissió davant el PSOE, eren acusats de reaccionaris i de

victimistes. Seria civilitzat que aquestes acusacions es deixessin de produir, sobretot després de les paraules d'Obiols. També els catalans que s'oposaren oportunament a la Loapa eren acusats de ressentits, localistes, insolidaris i victimistes. Els fets han demostrat que no.

Però el que hi havia en joc en aquest debat parlamentari no era tot això, sinó el plantejament fet pel president Pujol sobre l'orientació política del seu govern. I entre els molts elements d'aquest plantejament presidencial, se'n poden destacar dos.

L'un és la decisió de Pujol de presentar ben aviat al govern central la proposta d'un nou sistema de finançament autonòmic que sigui racional, amb veritable sentit autonòmic i aplicable a totes les comunitats de l'estat.

L'altre és la decisió d'ajudar, tant com es pugui, les empreses, sobretot petites i mitjanes, com a creadores de riquesa i de llocs de treball. Per al president de la Generalitat catalana, això és el que avui és progressiu, perquè progressiu és crear riquesa i llocs de treball.